

Stockholm, september 2013

HAN SAD PÅ EN BÆNK i Midsommarparken og holdt øje med den mindste bevægelse omkring sig. Intet mistænkeligt siden han forlod lejligheden for et kvarter siden. Nogle børnehavebørn i gule refleksevenne tumlede rundt på legepladsen. Han flyttede sig lidt, så han kom hen i skyggen under et træ. Gned på en plet på bukserne. Hvor i alverden kom den fra? Frokosten, da han lavede to spejlæg, stegt i olie?

På hjørnet af Svandammsvägen lå det værtshus, han kom på. "Tre Vänner". Stolene stod oven på bordene derinde. De åbnede først til aften, så kunne han sætte sig derind og tænke over, hvad mellemmanden havde sagt. Han kunne godt lide stedet. Tog sig et glas Murphy's Irish Stout derinde i ny og næ, men uregelmæssigt og højst en gang om måneden. Han ønskede ikke at blive genkendt.

Det var en af de krævende ting ved hans arbejde, tænkte han. Man kunne aldrig fortælle nogen, hvad man lavede. Jo færre der vidste det, des mindre risiko for problemer. Det var derfor, han kun var blevet taget for en brøkdelt af alt det, han havde lavet.

Hans blik gled videre over mod tunnelbanenedgangen. En kvinde kom ud ad dørene, den unge thailandske pige, der var flyttet ind hos overboen for nogle måneder siden. Blå mærker, højre øje helt lukket til. Han burde gøre noget. Balladen var

eskaleret her på det seneste. De andre i opgangen var bange for stodderen. Og hans kæreste virkede så hjælpeløs, kunne ikke et ord svensk, vidste tilsyneladende dårligt nok, hvilket land hun befandt sig i.

Han så på klokken. En time og ti minutter tilbage. Tid til opbrud, hvis han ville være på den sikre side.

Han købte en sandwich i kiosken, inden han gik ned til tunnelbanetoget. Holdt SL-kortet hen til skanneren og gik gumlende igennem billetbommen. Rulletrappens grønne flisevægge mindede ham om fængsels- og institutionsvægge ... Zoran skulle gøre det samme, men ovre fra Tensta, på den anden side af byen. Fyren havde ikke været på banen i næsten ti år. Han havde uddannet sig til massør, giftet sig med en kvinde, der ville have rene linjer, og var slået ind på dydens smalle sti. To småbørn derhjemme, på seks og tre. Travlt med alt muligt andet end kriminalitet. Skifte bleer. Stege pølser. Have en rigtig tilværelse.

Jorma havde kendt ham i over tyve år, siden tiden som dørmænd på de illegale natklubber i Hammarbyhamnen. De havde lavet bræk sammen, handlet med stjalne biler, nappet fire værditransporter. Men det var længe siden. Pludselig var han forsvundet ud af syne og havde først givet lyd igen for tre uger siden. For at fortælle om det tip, mellemmanden havde givet ham.

Han var nede ved perronerne nu. Drejede til højre ud på den med de nordgående tog.

Mens han ventede, granskede han diskret de andre rejsende. Ingen grund til panik. En gammel kvinde med stok studerede afgangstavlen på væggen. Længere henne stod der to teenagere og snavede. En finsk mand i nålestribet jakkesæt sad på den nærmeste bæk og talte i mobiltelefon. Han opfangede brudstykker af samtalen, noget om et møde i et it-firma og en forretningsfrokost senere på dagen.

Han krympede sig, da han kom til at tænke på sin far, Harri. Hvordan han de sidste år af sit liv havde siddet og drukket på parkbænke, indtil han døde af et hjerteanfald, knap halvtreds år gammel. Klicheen på en finne. En gang imellem var han løbet på ham i Vällingby Centrum, med sine nodepapirer og en flaske dessertvin ved siden af sig på bænken, så fuld at han end ikke genkendte sin egen søn.

Toget mod T-centralen dundrede ind på perronen. Han gik hen til den forreste vogn. Vendte sig om, selvom han vidste, at alt var okay. Ingen fulgte efter ham. Dørene gled op, og han gik ind i en halvtom vogn. Et minut senere havde toget passeret tunnelen til Liljeholmen.

Han var den eneste, der stod af. Norsborgtoget kom ind på den modsatte perron, stuvende fuldt af mennesker fra de ydre forstæder. Et Babel, tænkte han, da han masede sig ind i vognen; folk snakkede løs på en halv snes forskellige sprog, unge fyre af afrikansk herkomst, to kvinder i niqab, en ældre arabisk mand med en vandpibe i en bærepose på skødet. Fattigfolk. Som finnerne i sin tid; længst nede i det sociale hierarki.

Turen gik hurtigere nu. Hornstull, Zinken. Toget begyndte at fyldes med midtbyunge, gymnasieelever i hundedyrt mærketøj eller bevidst lurvet og sjusket klædt. Der var næppe en by i verden, hvor klasseforskellene var så tydelige som i Stockholm.

En mand med kippa stod henne ved rulletrappen op til Mariatorget og så ud, som om han ventede på nogen. Fyren lignede Katz, tænkte han, de få gange han havde set sin ældste ven med kalot. Den seneste uge havde Katz ringet til hans telefonsvarer fem-seks gange, som om han anede, hvad der var gang i, og ville overtale ham til at springe fra.

Det seneste år havde Jorma og han set mere til hinanden, end de plejede. Begivenhederne sidste sommer havde svejset dem sammen igen. Klingberghistorien. Katz var blevet uskyl-

dig anklaget for mord, han havde forsøgt at hjælpe ham. Eva Westin, deres fælles veninde fra Hässelbytiden, var også blevet indblandet, og det samme var hendes datter. Til sidst havde tingene ordnet sig, de var sluppet helskindet fra det alle sammen, og Katz var blevet renset. Men siden dengang var det, som om de havde haft større behov for at ses.

Han skiftede tog på Östermalmstorg, så sig igen tilbage, inden han fortsatte mod Ropsten. Bemærkede de mennesketomme perroner, hvor ingen stod på. De eneste, der benyttede offentlig transport her, var dem, der arbejdede i bydelen, *tjenestefolkene*.

På rulletrappen op mod udgangen til Gärdet fik han en skidt fornemmelse igen. Så sig forsigtigt rundt. To mænd i joggingdragter var også på vej op en halv snes meter bag ham. Den nærmeste havde et par høretelefoner om halsen. Strømerøjne. Han mærkede pulsen ryge op.

Han begyndte at gå for at se, hvordan de reagerede. Lod som om han betragtede reklameskiltene på væggene og konstaterede ud af øjenkrogene, at de holdt trit med ham. Politiet, tænkte han, eller bare et tilfælde ...

Mens billethallen nærmede sig, overvejede han at droppe det hele, tage hjem igen og sige til Zoran, at strisserne skyggede ham, og at de hellere måtte ligge lavt.

Han kunne se billetbommene nu og avis kiosken på den anden side. Rulletrappens trin fladede ud, nogle duer, der havde forvildet sig ind i gangtunnellen, flaksede skræmte rundt under loftet. Han gik til venstre mod elevatoren, stødte ind i en ældre mand med rollator, mumlede en undskyldning, mens han fortsatte hen mod elevatoren.

Døren stod åben. Uden at vende sig om trådte han ind og trykkede på knappen ned til perronerne. Idet døren gled i bag ham, drejede han hovedet. Falsk alarm, de to mænd i joggingdragt havde passeret billetbommene, de grinede af et eller andet,

snakkede højlydt og satte så i langsomt løb ud gennem gangtunnelen. På vej til Gærdet, tænkte han, ligesom ham selv, dog ikke for at planlægge et røveri, men for at løbe en tur.

DET AFTALTE MØDETIDSPUNKT var klokken tre. Jorma var på stedet en halv time før, ganske som planlagt. Gärdets sportsplads var det perfekte mødested. Frit udsyn til alle sider. Ingen steder strisserne kunne gemme sig.

Han fulgte gangstien langs anlægget. Svedte, da han satte sig på en parkbænk. Den enorme græsplæne neden for ham var næsten mennesketom.

Nogle løbere strøg forbi, unge overklassepiger med anorektiske forbilleder. En skaldet mand med en gravhund i snor forsvandt over mod en lille lund. Han så over på Materielverkets murstensbygninger på den anden side af sportspladsen. Ingen mistænkelige bevægelser. Bilerne på Lindarängsvägen lignede legetøjsbiler på afstand.

Hvad lavede han egentlig her? Var han overhovedet sikker på, at han ville det her?

For et år siden havde han besluttet sig for at holde. Han havde sparet penge op fra gamle job. Var begyndt at tænke på at vende tilbage til byggebranchen, måske starte sit eget. Hans tredje talent ved siden af kriminalitet og klaverspil: Han var en dygtig håndværker. Beslutningen var allerede truffet, tænkte han: ikke flere røverier.

Han havde gjort sig utilgængelig, skiftet adresse; ingen vidste,

hvor han boede. Han havde ingen fastnettelefon og kunne kun kontaktes via en e-mailadresse. Var langsomt begyndt at afvikle aktiviteterne og selve tanken om at leve videre som kriminel. Og så havde Zoran pludselig ladet høre fra sig.

Til sidst havde han sagt ja, og han vidste godt hvorfor: fordi han havde savnet det. Fordi livet var blevet kedeligere. Så banalt var det. Han savnede spændingen, savnede den minutiøse planlægning af et job, følelsen af kontrol midt i et kaotisk begivenhedsforløb.

Og Zoran? tænkte han. Hvilke grunde havde han? Drømmen om det store kup? Var han i bekneb for penge? Eller kedede han sig og gik efter kicket ligesom ham selv?

En mand kom gående henne fra Värtavägen og stillede sig ved et af sportspladsens fodboldmål. Mellemanden. Han kendte ham: Hillerström. Sommeren før havde han kontaktet ham angående et røveri mod et lager. Men det var aldrig blevet til noget, fordi han havde besluttet sig for at stoppe.

En prik i det fjerne bevægede sig hen imod dem fra Lindarängsvägen. Han kunne se på bevægelserne, at det var Zoran. Selvsikker, men samtidig på vagt. Branchen havde sine kyllinger, folk som stak halen mellem benene, når det brændte på, men ikke Zoran; så tog han hellere en kugle.

“Jeg har en insider i et værditransportfirma,” sagde Hillerström, da de havde udvekslet høflighedsfraser. “Manden virker pålidelig, og jobbet skal af flere grunde snart udføres. Jeg vurderer, at der er store muligheder. Byttet vil være et sted mellem fem og otte millioner. Ti procent tilfalder mig i salær.”

Hverken Jorma eller Zoran sagde noget, og Hillerström var tilsyneladende klar over, hvad de tænkte.

“Ja, jeg ved godt, folk påstår, at det ikke længere er risikoen værd. Nye biler med startspærre og kameraovervågning, kufferter med bedre destruktionsudstyr. Men det her skal nok funke ...

Firmaet hedder Trans Security. Har eksisteret siden 2002 uden at gøre større væsen af sig. Samme ydelser som Loomis og Falck, men i mindre målestok. Kontanthåndtering, afhentning og udbringning af deponeringsbokse. De har åbenbart aldrig været udsat for røveri, men en gang skal jo være den første.”

For en måned siden var firmaet blevet ramt af en garagebrand. Ejeren havde sløset med brandforskrifterne. To vogne var blevet totalskadede, og de ville være nødt til at bruge gamle vogne frem til midten af september, hvor der skulle komme nye fra Tyskland.

“Sikkerhedskufferterne er af den gamle slags, med en sporingssender som man ikke kan komme til. Men låsen kan slås i stykker med en almindelig økse, hvis man rammer det rigtige sted, og så må man pakke sedlerne over i sine egne tasker på stedet. Hvis farveampullerne overhovedet bliver udløst, ødelægger de max tyve procent af sedlerne, og en del af dem kan renses. Hvad skal de gøre?” fortsatte Hillerström, samtidig med at han tændte en cigaret og blæste to røgsøjler ud af næsen. “Ringe til kunderne og sige, at de er kommet til at brænde deres egne biler af, så de desværre først kan hente deponeringsboksene midt i næste måned? Det lyder ikke tillidsvækkende i mine ører.”

“Og hvor har de fået de gamle vogne fra?”

Det var Zoran, der spurgte. Lige så opmærksom på detaljerne som i gamle dage.

“Fra den samme chef, firmaets ejer. Han havde åbenbart to stykker holdende i reserve i en garage et eller andet sted.”

Hillerström skævede over mod den lille lund to hundred meter borte. Jakken bulede en anelse ud på brystet og ryggen, som om han havde en kevlarvest på under den.

“Og hvem er insideren?” spurgte Jorma.

“En af firmaets logistikere. Etnisk svensker, en forhenværende vagt, som er blevet kontormand. Det er ham, der lægger skemaet for transporterne. Chaufførerne ved ikke, hvilke ture de

skal køre, før de sætter sig ind i vognene om morgenen. Men ham her ved det ... og han vil sørge for, at mindst en af de ældre vogne bliver proppet med pengesedler. Fyren er i gæld. Han siger, at han vil have en tredjedel af byttet, men det får han ikke. Jeg tager en ny forhandling med ham, når jobbet er klar. Planen er jeres, hvis I vil have den. Men tøv ikke for længe. Jeg har nogle stykker mere, som er interesseret.”

Hillerström så på dem. Jakkeærmet var gledet lidt op, et ur i hundredtusindkronerklassen sad på håndledet.

“Vi skal møde fyren, inden vi kan beslutte noget,” sagde Jorma.

“Det er helt i orden med mig. Hvornår?”

“I morgen aften.”

“Fint. Bare vælg et sted, så sørger jeg for, at han er der.”

Fem minutter senere skiltes de og forsvandt i hver sin retning over sportspladsen.

“Hvad synes du?” sagde Jorma, da de gik hen mod de gamle industrikvarterer oven for Värtahamnen.

“Det lyder næsten for godt til at være sandt. Men jeg tror på det her. Skal bare lige tjekke nogle ting med insidieren først.”

De kunne se Helsingforsfærgen langt ude i sejllobet. Når jobbet var klar, var tiden inde til at rejse væk, tænkte Jorma. Til Finland, måske. Tage Katz med for at se, om han stadig kunne sproget. Han havde lært ham det, da de var teenagere i Hässelby. Katz var som en svamp, når det kom til sprog, sugede dem til sig på ingen tid.

“Forhåbentlig mødes vi med ham i morgen. Hillerström tjekker det og melder tilbage inden for en time. Men lige én ting, Zoran: Hvorfor gør du det her?”

“Hvorfor spørger du?”

“Du har to unger derhjemme, et helt okay arbejde, og du har ikke lavet noget af den slags i lang tid.”

Zoran så undrende på ham.

“Jeg har brug for knasterne. Og Hillerström dukkede op med sit tip på det helt rigtige tidspunkt.”

“Det er måske bare dumt at gøre det,” fortsatte Jorma. “Hvad nu, hvis vi bliver taget?”

“Det gør vi ikke. Hvad fanden er der med dig?”

Han slog blikket ned.

“Ingenting. Jeg smutter hjem så længe. Vi snakkes.”

En rulleskøjtøløber strøg forbi på fortovet. Han følte sig iagttaget fra et sted omme bag sig, men da han så sig tilbage, var der ingen.

DA HAN KOM NED til Lill-Jansskogen, tændte han mobilen. Havde ikke villet have den tændt under mødet eller på vejen ud. Strisserne var på forkant med hensyn til telefonovervågning. Men Zoran var taget hjem nu, og det var Hillerström også.

Han slog ind på en af ridestierne, der førte over mod Östra Station, og ringede til sin søster. Lyttede til kaldetonen og vidste præcis, hvordan den lød fra hendes telefon: kendingsmelodien fra *Sopranos*. Meget passende, tænkte han. Leena havde altid stillet op for ham. Været tavs som graven, de gange strisserne havde opsøgt hende for at spørge hende ud om hendes bror. Havde dækket over ham, gemt ting og sager for ham. Bankboksen i Huddinge, hvor han havde de penge, han havde sparet op, var registreret i hendes navn.

Han lod den ringe otte gange, inden han lagde på. Hun var sikkert på skolen, hvor hun arbejdede som hjælpelærer for elever med koncentrationsproblemer. Eller i kolonihaven, som hun havde gjort til sit livsprojekt. Eller – og det håbede han – hjemme hos sin søn med telefonen på lydløs. Kevin var nitten og lige flyttet hjemmefra. Og Leena ville ikke have været Jormas søster, hvis ikke hun havde brugt hver ledig time på at tage ud og hjælpe ham.

Han overvejede at ringe til sin mor, Aino, i stedet for. Den snart firsårige kvinde boede på et finsk alderdomshjem i Nacka, havde siddet i kørestol det sidste par år og fået “en snert af Alzheimers”, som hun selv udtrykte det. Men det var frokosttid, og han vidste, at hun sad i spisesalen sammen med hundred andre halvdemente pensionister og ikke kunne tale med ham, før hun var tilbage på sit værelse.

Han slukkede telefonen igen. Tænkte på det liv, han havde levet, og undrede sig over, at han aldrig havde følt nogen anger.

Årene sidst i firserne, hvor han havde været dørmænd på de illegale klubber i Hammarbyhamnen, netværkene han begyndte at bygge op, kun tyve år gammel. Han havde arbejdet som håndlanger og gorilla for ældre kriminelle og tævet folk, så det var med nød og næppe, de overlevede, uden at skamme sig over det dengang. Han havde tænkt, at de fortjente det.

Senere var han begyndt som pengeinddriver. Det samme dér – ingen anger. Det var ikke lovlige borgere, han pressede penge ud af, men kriminelle, der prøvede at snyde andre kriminelle for penge.

Han huskede tiden efter sin første tur bag tremmer, han var lige blevet medlem af HA og begyndt at arbejde som dørmænd igen, da han blev truet af to mænd med et oversavet haglggevær i en diskotekskø og meldte dem til politiet. To prospects fra en rivaliserende rockerbande. Politiet lod ham udpege dem på deres billeder, og da papirerne kom tilbage fra anklageren, havde han deres navne og personnumre og kunne afvente det rette øjeblik. Forundersøgelsen blev lukket, da han ganske som planlagt trak anmeldelsen tilbage. Han fandt deres adresser via folkeregisteret – og tog en sen, men desto sødere hævn et par måneder efter. Den ene af dem kunne stadig ikke gå.

Han havde fortsat sin kriminelle tilværelse, fordi den passede ham, var det ikke sagen? Fordi han var rustet til den. Skikket. Blottet for samvittighed. Det havde selvfølgelig skaffet ham

fjender, men mindst lige så mange venner. Han var gledet ind og ud af diverse netværk, men hele tiden med sin bevægelsesfrihed i behold. De to år i HA var den længste tid, han havde været bundet til en sammenhæng og accepteret at tage imod ordrer fra andre. Han havde snuset til posten som Sergeant at Arms, inden han forlod klubben i good standing. Som en af de få, der slap af sted med det kunststykke, faktisk. Fordi han havde mistet lysten, og fordi præsidenten vidste, at de kunne stole på ham, at han aldrig ville afsløre noget, aldrig sige et ord til nogen udenforstående om, hvad han havde set, hørt eller gjort, ikke engang til Katz.

Anger? Han havde aldrig tilladt sig selv at føle sådan noget.

Og nu pludselig en masse minder, der ville det modsatte: Ainos fortvivlelse, da hun hentede ham hos politiet eller de sociale myndigheder, kun tretten år gammel. Rædslen i de mennesker, han havde truet, mænd som var fædre, søskende ... selv børn. Smerteskriget fra en, der havde fået benene brækket eller kæben smadret. Røveriofrene, der tisede i bukserne af angst. Han havde ikke turdet se det, der skete, med deres øjne. Havde tænkt, at det ville få noget i ham til at bryde.

KLOKKEN VAR ELLEVE om aftenen, og de befandt sig i et skovområde på Ekerö. Insidereren var allerede kommet i sin egen bil. Det her var den eneste direkte kontakt, der ville blive mellem dem, og jo mindre han vidste om dem, des bedre. Ingen navne. Ingen ansigter. Fyren så dødsensræd ud, da han så dem komme ned ad grusvejen med deres røverhuer på.

“For fanden, I gav mig et helt chok,” sagde han. “Er det Halloween eller noget?”

“Kom, vi går lidt.”

De gik længere ind i skoven. Stoppede op i en lysning omgivet af birketræer. Blegte månelys sivede ned gennem trækronerne.

Manden gav sig på eget initiativ til at fortælle dem om vognene, informerede dem om tidsplaner og bevogtningsrutiner og kom til at stamme af nervøsitet, da han pludselig kom ind på byttet.

“Med lidt held snakker vi om otte millioner. Men jeg vil have en tredjedel ... ellers kan det være det samme. Jeg sætter jo pænt meget på spil, mit arbejde for eksempel.”

Stikkertype, tænkte Jorma og bød ham en cigaret, forråder folk for penge, forråder sine kolleger, kender ikke til ære.

Han lod ham tænde smøgen, inden han stak ham en lussing. Stodderen tog sig til kinden.

“Hvad fanden gjorde du det for?”

Han svarede ikke, men smækkede ham en til, hårdere.

Manden rystede over hele kroppen. Så ud, som om han ville løbe sin vej.

“Du stiller ingen betingelser her. Din deal må du tage med vores fælles kontakt. Og fra nu af kan du ikke bakke ud. Det er for sent. Du har krydset den røde linje, er du med?”

Manden nikkede.

“Godt. Så stiller vi dig nogle spørgsmål, og du besvarer dem, så grundigt du kan – er det forstået?”

Han slappede af, i takt med at de udspurgte ham. Havde tilsyneladende slugt lussingerne. Måske ligefrem erkendt, at han havde fortjent dem, at han måtte stramme sig an fra nu af.

“Hvad er det for nogle transporter, I kører?”

“Alt muligt. Mest kontanthåndtering. Klasse fire, det vil sige minimum to millioner i hver værditransportbil.”

“For banker?”

“Nej, for detailhandlere. Møbelhuse, varehuse, hvidevarekæder. Vi henter dagsomsætningen og kører den til vores depot. Hvad angår pengeautomater, så har de større værditransportfirmaer mere eller mindre monopol på dem.”

“Hvordan ser vognenes lastrum ud indeni?”

“Der er kontrolpaneler for alarm og tidslås længst inde. Sikkerhedsskabe, som åbnes med koder. Skabe til kufferterne. Sedlerne er sorteret efter værdi, tusindkronesedler og femhundredrapper i de grå kufferter i skabene til højre.”

“Hvor mange personer er der per bil?”

“To mand. Den ene certificeret værditransportør, den anden vagtmand.”

“Eskorte?”

“Nogle gange. En vagtmand i en almindelig personbil, som følger efter og har radiokontakt med centralen. Men det tænker jeg, jeg kan afværge.”

De nikkede, skrev det hele op i deres indre notesbøger.

“Vi skal bruge fotos,” sagde Zoran. “Af bilens indretning. Kan du skaffe det?”

“Det har jeg allerede ordnet. Jeg listede mig til at tage billeder i sidste uge, de ligger i handskerummet, I kan få dem bag efter ... Jeg tror faktisk, jeg har tænkt på alt. Selv på, hvem der vil komme i søgelyset, hvis chefen skulle få den idé, at en af de ansatte er indblandet. Jeg sørger for, at det er en bestemt fyr, der kører ... Göran. Han går til polske ludere, på et bordel i en lejlighed i Huddinge. Han fortalte mig det, engang han var fuld, til en personalefest ... spurgte, om jeg var interesseret i at komme med. Politiet vil tro, at det har noget med det at gøre, at han er blevet afpresset eller noget.”

Det første, strømerne ville gøre, var at undersøge, hvem der havde lagt køreskemaet, tænkte Jorma, altså logistikeren her. Den dumme skiderik ville blive knaldet på det, han ville ikke holde to minutter i et politiforhør. Men så ville de allerede være over alle bjerge med byttet, og han ville ikke kunne identificere dem.

“Der er kun ét problem.”

“Og det er?”

“Jobbet skal gøres inden for en uge. De nye vogne fra Tyskland kommer hurtigere end forventet. Chefen fik fyret op under leverandøren. Hvis man går efter de store penge, skal det være nu på mandag, efter en weekend hvor lønnen er trillet ind.”

Han så på dem som et lille barn, der anglede efter ros.

“Jeg sørger for, at Göran får en af de gamle vogne. Deponeeringsboks fra Södertälje blandt andet, cash fra et stort grønsagsmarked og fra butikker ved Kungens Kurva. De kommer med samme transport. Vognens sidste stop er i en lukket gård ved indkøbscenteret i Skärholmens Centrum. Man kan nuppe den, når den kører ud.”

“Der er en politistation lige om hjørnet,” sagde Jorma.

“Det har jeg også tjekket. Den er lukket ned de næste tre måneder, fordi de har haft oversvømmelse i kælderen ... et eller andet rør, der sprang læk. De er flyttet til midlertidige lokaler i Älvsjö.”

Det skal dobbelttjekkes, tænkte han. Fire dage at gøre med, tidsvinduet er skrumpet ...

Han så udtryksløst på vagtmanden. Fyren svedte, selvom det var køligt. Tynd, slog det ham nu, radmager. Ansigtet udmarvet. Syg, tænkte han, men han vidste det måske ikke engang selv. Gad vide, hvad han havde bragt sig i gæld på – spil, stoffer?

En gren knækkede i skoven bag dem, og han fik en dårlig fornemmelse igen.

“Vent her,” sagde han.

Han følte sig idiotisk, da han gik i retning af lyden. Strisserparanoia. Og han var åbenbart ude af stand til at styre den.

Han standsede ved en stenbunke tredive meter henne. Hørte nogen løbe væk mellem træerne. Med lette trin. Et rådyr, tænkte han, der var masser af dem uden for byen.

Så gik han tilbage til lysningen. Sådan var det altid i starten af planlægningsfasen. Man så strissere og problemer, hvor der ingen var, bildte sig alt muligt ind, fordi underbevidstheden ville det. Mistænksomhed handlede om risikominimering. Både han og Zoran var gode til det.